

Bilag til bet. o. lovf. vedr. opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinzen

rende tidspunkt« (vores fremhævelse). Vi finder, at det er netop i dette argument, regeringen skal finde begrundelsen for at meddele flygtninge fra Kosovo asyl i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1:

De kosovo-albanere, der flygter fra konflikten i Kosovo, flygter fra systematiske og alvorlige menneskerettighedskrænkelser alene på grund af deres etniske tilhørsforhold. De er således flygtninge omfattede af FN's Flygtningekonvention af 1951, artikel 1, og dermed berettigede til status som konventionsflygtninge.

I de almindelige bemærkninger til lovforslaget refereres UNHCR's flygtningehøjkommissær korrekt for den 6. april 1999 på mødet i *Humanitarian Issues Working Group of the Peace Implementation Council* (HIWG) i tilknytning til sin appel om midlertidig beskyttelse at have udtalt, »at den bedste løsning på Kosovo-konflikten er, at de fordrevne frivilligt kan vende tilbage til Kosovo, ligesom beskyttelse og hjælp i nærområderne er at foretrække«. Amnesty International finder det yderst bemærkelsesværdigt, at regeringen ikke har fundet anledning til at iagttage flygtningehøjkommissærens efterfølgende udtalelse ved samme møde: »Finally, it must be clear that those fleeing Kosovo are refugees within the definition of the 1951 Convention. Existing laws in many countries will mandate that those evacuated be treated with all attendant rights« (Closing remarks by Mrs. Sadako Ogata, HIWG-mødet i Genève, 6. april 1999).

Ad 2 – Beskyttelse mod tilbagesendelse til forfølgelse (*refoulement*)

Lovforslagets § 5 giver Amnesty International anledning til alvorlige bekymringer:

A. Regeringens overvejelser om, hvilke standarder man vil lægge til grund for ophævelse af Kosovo-flygtningens midlertidige beskyttelse i Danmark, er uklare, og det er således tvivlsomt, om der ydes en effektiv og varig beskyttelse mod *refoulement* i overensstemmelse med Flygtningekonventionens artikel 33.

I de almindelige bemærkninger til § 5 hedder det, at »En generel tilbagesendelse til Kosovo af grupper af udlændinge, der har haft ophold efter lovforslaget, vil forudsætte, at det blandt andet på baggrund af de tilkendegivelser, der måtte foreligge fra UNHCR eller en anden international side, kan lægges til grund, at forholdene i Kosovo må anses for således *normaliserede*, at

en tilbagevenden vil være forsvarlig og kunne ske under ordnede forhold« (vores fremhævelse).

Amnesty International henstiller på det kraftigste, at regeringen præciserer, hvilke kriterier der vil blive anvendt til at afgøre, under hvilke betingelser det vil blive anset for sikkert for personer at vende tilbage til Kosovo. Under henvisning til UNHCR's Eksekutivkomités Konklusion nr. 65 kræver en ophævelse af flygtningestatus, at ændringerne i forholdene i et land er af en så gennemgribende og vedvarende karakter (se også UNHCR Handbook kap. 3), at en flygtning fra det pågældende land ikke længere har behov for international beskyttelse og ikke længere kan afslå sit lands beskyttelse (jf. Flygtningekonventionens artikel 1C).

Amnesty International finder det ganske utilstrækkeligt, at regeringen påtænker, at en ophævelse af midlertidig beskyttelse kan ske med en uklar henvisning til en »normalisering« af situationen i Kosovo. Det afgørende spørgsmål er således, hvad regeringen definerer som »normal-situationen« i Kosovo. Amnesty International anbefaler, at regeringen specificerer, at en beslutning om ophør af midlertidig beskyttelse skal baseres på offentligt tilgængelige, upartiske og uafhængige evalueringer af menneskerettighedssituationen i Kosovo foretaget af de organisationer, der er nedsat i henhold til FN's menneskerettighedstraktater. Disse evalueringer bør foreligge, før en sådan beslutning tages, såvel som efter de første personer er tilbagesendt, for at overvåge, om sikkerheden i området er holdbar og derved sikre Kosovo-flygtninge, at de ydes en effektiv og varig beskyttelse mod *refoulement*.

B. Det er endvidere uklart, hvilken retsstilling en Kosovo-flygtning har i det tilfælde, hvor vedkommende får afslag på sin asylansøgning, men hvor det ikke er muligt at hjemsende vedkommende til Kosovo. Kosovo-flygtningen vil i så fald – efter lovens formål – stadig have behov for beskyttelse.

C. Såfremt Kosovo-konflikten ikke finder den forventede og forudsatte hurtige løsning, og eftersom der i lovforslaget ikke er sat nogen øvre grænse for, hvor mange gange en ny opholdstilladelse kan meddeles (bemærkningene til § 5), kan konsekvensen for en Kosovo-flygtning, der ikke individuelt søger asyl, blive, at vedkommende i en uoverskuelig fremtid må opholde sig